

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **J. K.**
státní příslušností Ukrajina
t.č. pobytem v ČR: P.
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2018 č.j. OAM-100/LE-LE05-LE26-2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).
2. V žalobě žalobce namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), neboť žalovaný se měl nedostatečně zabývat žalobcovými tvrzeními o důvodech, pro něž se za žádných okolností nemůže navrátit na Ukrajinu, a nezohlednil ani

zprávy o zemi původu, jež jsou žalovanému z jeho úřední činnosti známy, a jež popisují aktuální průběh ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Dále mělo dle žalobce dojít k porušení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalobce v řízení uvedl řadu tvrzení prokazujících dostatečně důvody, pro něž se za žádných okolností nemůže vrátit na Ukrajinu, a správnímu orgánu je též známa řada zpráv o Ukrajině popisujících eskalaci ozbrojeného konfliktu – jeho tvrzení však nebyla dostatečně zohledněna, naopak zprávy v jeho neprospěch zohledněny byly. Podle žalobce byl porušen rovněž § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný neodůvodnil dostatečně, z jakého důvodu žalobci neuděluje mezinárodní ochranu, a dostatečně neodůvodnil, z jakého důvodu považuje bezpečnostní situaci na Ukrajině za situaci nepředstavující hrozbu vážné újmy pro jeho osobu v případě návratu. Žalobce rovněž namítl porušení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, neb na Ukrajině mu hrozí pronásledování a nemůže se do své země za žádných okolností navracet. Dále uvedl, že mu měl být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, že mu hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a téhož zákona z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Podotkl, že došlo i k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť dochází k porušení mezinárodního závazku – v případě návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Dále žalobce namítl porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť napadeným rozhodnutím dle něho dochází k porušení uvedeného mezinárodního závazku; žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, poněvadž na Ukrajině mu hrozí pronásledování a nemůže se do své země navracet. Závěrem žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a vrátit mu věc k dalšímu řízení

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnout žalobu.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 25. 4. 2018 sp. zn. 1 T 47/2018 uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, za což byl odsouzen k samostatnému trestu vyhoštění z území České republiky na dobu 4 roků; trestní příkaz nabyl právní moci dne 25. 4. 2018, přičemž téhož dne vydal Obvodní soud pro Prahu 8 usnesení sp. zn. 1 T 47/2018, kterým vzal žalobce do vyhošťovací vazby dle § 350c odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu. Žalobci byl již předtím trestním příkazem Okresního soudu v Třebíči ze dne 26. 5. 2017 sp. zn. 1 T 76/2017 (v právní moci ode dne 26. 5. 2017) za trestný čin dle téhož ustanovení trestního zákoníku [tj. § 337 odst. 1 písm. b)] uložen trest vyhoštění na dobu 2 roků. Dne 25. 5. 2018 žalobce požádal žalovaného o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že v České republice žije od roku 2005, naposledy byl mimo Českou republiku v roce 2007. V České republice žije též jeho nezletilá dcera A. K., jež je v péči bývalé manželky K. K.; žalobce má

vůči své nezletilé dceři vyživovací povinnost. Žalobce měl od roku 2005 do roku 2017 platné povolení k pobytu na území České republiky, které mu nebylo dále prodlouženo. Nezletilá A. K. je jediným potomkem žalobce a možnost být se svojí dcerou v kontaktu je pro žalobce naprosto klíčová. Žalobce udržuje dobré vztahy se svojí bývalou ženou a platí jí nejen výživné na svoji dceru, ale přispívá též na výlohy své nevlastní dcery V. K., ke které má rovněž velmi blízký vztah. Žalobce požádal o poskytnutí mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů, neboť jeho návratem na Ukrajinu by byla ohrožena existenčně jeho nezletilá dcera, a zejména by byl připraven o možnost se s ní stýkat a podílet se na její výchově, což je pro žalobce z osobního hlediska zcela zničující.

6. Dne 15. 6. 2018 se ve Vazební věznici Praha-Ruzyně konal pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci něhož žalobce mimo jiné uvedl, že Ukrajinu opustil v roce 2007, od té doby se tam nevrátil. Ukrajinu opustil kvůli práci; tehdy měl pracovní vízum. Byl tady s manželkou už od roku 2004, ale pak se rozvedli a žalobce se na čas vrátil domů na Ukrajinu. Pak se sem vrátil zase v tom roce 2007. Jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl, prostě tu chtěl pracovat. O udělení azylu žádá hlavně kvůli dceři; a pak se tam nechce vracet, ani se nemá kam vrátit. Rodiče už zemřeli a od té doby se o dům nikdo nestaral. Dům má žalobce po rodičích, ale od jejich smrti se o něj nikdo nestaral a už je vlastně na zbourání. Žalobce na Ukrajině neměl konkrétní problémy, uvedl všechny důvody, pro které požádal o mezinárodní ochranu. Na Ukrajině nebyl nikdy trestně stíhán či odsouzen, to až tady v České republice. Žalobce v České republice pracoval a žádal tu o trvalý pobyt, o to se snažil. Myslel si, že ho dostane, ale nedopadlo to. Pak se octl tady, tak už jinou možnost neměl. Dceru má v péči její matka, žalobcova bývalá manželka. Vídají se tak jednou týdně, když dělá mimo Prahu, tak méně, asi jednou měsíčně. Platí alimony 1.200 Kč měsíčně. K dotazu, zda by se obával něčeho v případě návratu na Ukrajinu, odpověděl: „*To ne. Jedině snad, jestli by mě povolala vojenská správa do armády, i když to teď už nevím. Ale jinak, že bych tam měl nějaký problém, to ne.*“ Žalobce ke svým důvodům podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dodal, že musí platit alimony a kdyby odjel na Ukrajinu, tak by je platit nemohl. Tam nic nemá, ani práci, ani známé, takže by těžko vydělal na to, aby mohl platit alimony. A z toho by měl problémy. Nakonec by se mohl dostat i do vězení, kdyby neplatil a bývalá manželka ho žalovala. Mohla by na něj podat trestní oznámení. Vždy, když třeba nezaplatí, tak hned volá a stará se, kde jsou peníze. Už se kvůli tomu mockrát pohádali. Ale zatím žalobce vždycky zaplatil a bylo to. Ale chápe ji, ona se musí starat, aby měly s dcerou z čeho žít. Závěrem pohovoru žalobce žádal, aby se na to úřad podíval spravedlivě. Žalobce tady nikdy nic nevyváděl, není nijak nebezpečný pro Českou republiku, jen se tady snaží zajistit a pracovat.
7. Ve správním spise se dále nachází mimo jiné informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015 č.j. 115045-LPTP týkající se výkonu vojenské služby na Ukrajině, Zpráva o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2017 Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 20. 4. 2018, výroční zpráva Amnesty International o Ukrajině ze dne 22. 2. 2018, zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. 12. 2017 za období od 16. 8. 2017 do 15. 11. 2017, zpráva Freedom House z ledna 2018 s názvem „Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina“, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 o Ukrajině ze dne 18. 1. 2018, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2018 o situaci na Ukrajině.

8. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 6. 2018 č.j. OAM-100/LE-LE05-LE26-2018 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, a) bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, b) bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
11. Soud ve shodě s žalovaným uzavřel, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak žalobce v řízení před žalovaným ani před zdejším soudem nenamítl takovou okolnost, pro niž by bylo možno uzavřít, že by žalobce mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud proto dospěl k závěru, že v případě žalobce není naplněn žádný z důvodů udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu.
12. Žalobce namítal, že mu měl být udělen humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
13. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svých rozsudcích ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 81/2017-32, kde je uvedeno: *„K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).“* K soudnímu přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č.j. 6 Azs 6/2018-33, v němž uvedl: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS)....*
Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně

„nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz s. 6-7) správně uzavřel, že případ žalobce není hodný zvláštního zřetele. Podle žalovaného žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a praceschopnou osobou, dle jeho vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby a jeho zdravotní stav je zcela v pořádku, nevyžaduje totiž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Žalovaný dále s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že existenci rodinných či soukromých vazeb na území České republiky nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalovaný konstatoval, že dcera žalobce je státní příslušnicí Ukrajiny, tvrzení právního zástupce žalobce, že v případě návratu na Ukrajinu se žalobce s dcerou již nebude moci stýkat, je tedy zcela očividně nepravdivé, jelikož pokud by žalobce chtěl se svou dcerou nadále udržovat rodinné vazby, nic jim nebrání tak činit v jejich zemi původu či v jiné zemi, kde budou mít oba povolení k pobytu. Dodal, že otázku rodinné vazby žalobce posuzoval jak Okresní soud v Třebíči, tak Obvodní soud pro Prahu 8 v rámci řízení týkajících se opakovaného páchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání žalobcem, přičemž oba jmenované soudy žalobci uložily trest vyhoštění, tedy opatření, které do rodinného života žalobce zasáhne podstatně více než neudělení mezinárodní ochrany. K vyjádření žalobce, že na Ukrajině nic nemá, pak žalovaný zopakoval, že žalobce je plně právně způsobilou a praceschopnou osobou a byl si schopen až do roku 2017 zařizovat svůj pobyt zde na základě pracovního víza, žalovaný proto nevidí žádný důvod, proč by žalobce neměl v případě návratu na Ukrajinu sehnat práci či si ve vlasti vytvořit sociální vazby. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu zdejší soud považuje za dostatečné, přičemž podle závěru soudu nedošlo k naplnění neurčitěho právního pojmu „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. I kdyby však tento prostor pro správní uvážení žalovaného byl otevřen, soud podotýká, že v daném případě je odůvodnění rozhodnutí žalovaného srozumitelné, pochopitelné a soud s ním souhlasí, protože soud nedospěl k závěru, že by došlo k případnému překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Soud podotýká, že i v případě, že by žalobce skutečně neměl na Ukrajině žádné zázemí, jak namítal v žalobě, by se v případě svého vycestování ocitl v obdobné situaci jako mnoho jeho krajanů (či dalších cizinců); proto nelze než uzavřít, že ani taková skutečnost nepředstavuje natolik výjimečnou okolnost, že by se jednalo o případ zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu. Zdejší soud na rozdíl od žalobce neshledal žádné pochybení při rozhodování žalovaného o udělení humanitárního azylu žalobci.
15. Městský soud v Praze podotýká, že jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho usnesení ze dne 21. 8. 2018 č.j. 9 Azs 209/2018-30), existenci rodinných vazeb na území České republiky skutečně nelze podle ustálené judikatury považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu (viz též např. rozsudky ze dne 28. 4. 2011 č. j. 1 Azs 5/2011 – 36 nebo ze dne 8. 1. 2009 č. j. 2 Azs 66/2008 - 52).
16. V § 14a zákona o azylu je stanoveno:

„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

17. Soud ve shodě s žalovaným (viz s. 7-8 napadeného rozhodnutí) uzavřel, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, neboť trest smrti byl na Ukrajině zcela zrušen. Žalobce pak v průběhu řízení před žalovaným ani před soudem nepřednesl žádnou skutečnost, z níž by měla vyplývat hrozba žalobcova mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení s ním. Proto soud dospěl k závěru, že v případě žalobce není naplněn ani důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.
18. K bezpečnostní situaci na Ukrajině, a tedy i možnému důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho usnesení ze dne 4. 10. 2018 č.j. 5 Azs 115/2018-34: *„Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36). Oblast, z níž stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země, dle vlastního vyjádření stěžovatele před odjezdem z Ukrajiny žil na západě Ukrajiny ve městě Rovno, tedy „v místech nacházejících se pod plnou kontrolou ukrajinské ústřední vlády a kde v současné době žádné ozbrojené střety neprobíhají a nedochází k žádným bezpečnostním incidentům.“ (jak vyplývá z informace OAMP- Ukrajina ze dne 24. 7. 2017 založené ve spise).“* Přestože se v citovaném usnesení hovořilo zejména o situaci v městě Rovno, dle závěru soudu jsou východiska obsažená v odkazovaném usnesení Nejvyššího správního soudu plně použitelná i v daném případě, neboť i město Rachov nacházející se v Zakarpatské oblasti leží na západě Ukrajiny, a tudíž nepříznivá bezpečnostní situace na východě země se nikterak nedotýká bydliště žalobce v zemi původu.
19. Co se týče žalobcovy obavy z výkonu vojenské služby, kterou vyjádřil při pohovoru před žalovaným, tato obava sama o sobě nezakládá důvod udělení mezinárodní ochrany, jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, srov. jeho rozsudek ze dne 9. 3. 2017 č.j. 7 Azs 34/2017-26: *„Pokud jde o obavu žalobce z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs*

17/2012 – 44, kde uvedl: „Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplynuly a ani žalobce je netvrdil. Nelze konečně přehlédnout, že i český trestní zákoník, tedy zákon č. 40/2009 Sb., činí v hlavě XI druhé části trestnými celou řadu činů proti branné povinnosti.“

20. Zdejší soud pak v případě žalobce neshledal ani naplnění důvodu udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.
21. V této souvislosti Městský soud v Praze poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho usnesení ze dne 26. 10. 2017 č.j. 2 Azs 270/2017-40: „Nejvyšší správní soud dále odkazuje na usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 84/2015 - 24, v němž konstatoval, že „[u]stálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu.“ Podle citovaného rozhodnutí se však nejedná o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například v domovském státě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25).“
22. Žalobce má na území České republiky toliko nezletilou dceru, s níž však může vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například právě v domovském státě. S ohledem na tyto skutečnosti soud uzavřel, že v případě žalobce není dán nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, a tedy ani důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. K naplnění tohoto důvodu udělení doplňkové ochrany pak nemůže postačovat ani tvrzení žalobce, že se na Ukrajině nemá kam vrátit, Tato okolnost může mít vliv na otázku udělení pobytového oprávnění žalobci, nikoliv však na otázku udělení mezinárodní ochrany. Ani tyto námitky tak nejsou důvodné.
23. Z žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je „nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu nevyplyvá a žádnou takovou

skutečnost ostatně v žalobě neuvedl ani žalobce, který uváděl pouze obecná tvrzení o situaci na Ukrajině.

24. Ze shora uvedených důvodů soud uzavřel, že v případě žalobce není naplněn žádný z důvodů udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu. Z těchto důvodů pak nemohou obstát velmi obecné žalobcovy námitky o porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
25. Pokud jde o žalobcem tvrzené nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu, nedostatečné zjištění skutkového stavu a nesprávné právní závěry, k nimž měl žalovaný dojít, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný v dostatečném rozsahu a řádně zjišťoval skutkový stav věci (proto neporušil § 3 či § 50 odst. 3 a 4 správního řádu) a na základě něj přijal adekvátní právní závěry, jež dostatečně odůvodnil (tedy neporušil ani § 68 odst. 3 správního řádu), přičemž dostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Ani tyto obecné námitky tak nemohou obstát.
26. V posuzovaném případě soud uzavřel, že na případ žalobce jsou přílehlavé závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č.j. 9 Azs 397/2017-66: *„Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 – 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69.“* I v nyní projednávaném případě je s ohledem na okolnosti věci zřejmé, že žalobcova žádost směřovala toliko k legalizaci jeho pobytu na území České republiky se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území. Žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany tak byla zjevně nedůvodná a toliko účelová.
27. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z námitek žalobce důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. listopadu 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně